

Χριστίνα Θανασούλα

Φέτος το χειμώνα η Χριστίνα Θανάσουλα βλέπει το θεατρικό της έργο «Meet Market» να φισκάρει το Θέατρο Ροές. Ποια είναι; Και γιατί, εκτός από τη συγγραφή, της αρέσει να παίζει και με τα φώτα;

Συνέντευξη: Χρήστος Νικολόπουλος Φωτογραφία: Μέρση Τζιμοπούλου Βοηθός Φωτογράφου: Γιάννης Σεφέρος

Τα περισσότερα κείμενά μου είναι βιωματικά. Ξεκινάνε από μια ανάγκη. Να μιλήσω για έναν χωρισμό, για κάτι που νιώθω, για κάτι που με ενοκλεί. Στο συγκεκριμένο έργο, η φράση «είσαι τόσο μόνη που ποτέ δεν ήσασαν μόνη» είναι πολύ «δική» μου. Νομίζω ότι είναι λίγο επηρεασμένη από μια αγαπημένη μου φράση του Περάα, το «θα ήθελα να θέλω να ήθελα να ερωτευτείς».

Το θέατρο είναι μια τέχνη συνεργασίας. Απαιτεί ταλέντο και, ταυτόχρονα, μεγάλα επικοινωνιακά καρίσματα. Δε με αφορά ένα θέατρο με το σκηνοθετι-δικτάτορα που αποφασίζει για όλα ή με κάθε συντελεστή να έχει μια δογματική άποψη και να μη δέχεται συζήτηση. Όλοι σφειλούμε να προσαρμοζόμαστε και κάποια στιγμή να μπορούμε να κάνουμε αλλαγές στα σχέδια και στα οράματά μας. Το θέατρο είναι ένας ζωντανός οργανισμός.

Θα ήθελα πέρα πολύ να φωτίσω κάποια έργα του Σαίξπηρ. Τον «Κοριολάνο» ή την «Τρικυμία». Θεωρώ ότι, πέρα από τα κλασικά του, είναι κι αυτά πολύ δυνατά έργα. Για την «Τρικυμία», ωστόσο, θα πρέπει να υπάρχει μεγάλο budget, για να μπορούμε να υποστηριχθεί σωστά φωτιστικά.

Δεν ξέρω αν υπάρχει ορισμός του φωτός. Νομίζω πως κάθε φορά είναι κάτι διαφορετικό. Το μόνο σταθερό είναι ότι το φως ολοκληρώνει την εικόνα ενός θεατρικού έργου. Και μπορεί να το καταστρέψει ή να το απογειώσει.

Θα ήθελα κάποια στιγμή να μάθω να κάνω φώτα και για τον κινηματογράφο. Ο κινηματογράφος είναι μια

τελείως άλλη διαδικασία. Μου αρέσει πολύ η ιδέα του πλάνου, ότι στήνεις κάτι πολύ πιο συγκεκριμένο. Δεν είναι το γενικό «πλάνο» που κάνουμε στο θέατρο.

Δεν τη φοβόμαι τη σκιά. Και στο θέατρο μου αρέσουν πολύ οι σκιάσεις. Ούτε τις δικές μου σκίες φοβόμαι. Νομίζω πως αυτές είναι που βγαίνουν στα κείμενά μου. Τις έχω αποδεχθεί. Ποιος δεν έχει, άλλωστε, ένα σκερό κομμάτι; Το καλύτερο είναι να μάθεις να έχεις επαφή μαζί τους, για να μπορέσεις να τις αντιμετωπίσεις. Αν τις αγνοείς, δεν κερδίζεις κάτι.

Γράφω, γιατί δεν έχω περίσσια ευρώ να δίνω στην ψυχανάλυση. Αυτοψυχαναλύομαι. Γράφοντας, διαπιστώνω πράγματα για τον εαυτό μου. Όταν βλέπω ξανά κείμενα που έχω γράψει, ξέροντας και σε ποια περίοδο της ζωής μου τα έχω γράψει, συνειδητοποιώ πολλά πράγματα και συχνά απορώ με το εαυτό μου, που σκεφτόμουν έτσι τη δεδομένη περίοδο.

Πολλές φορές ξεκινάς να γράφεις κάτι και αυτό από μόνο του πηγαίνει κάπου αλλού. Δε σε ρωτάει, κάνει ό,τι θέλει. Υπάρχει έργο που δεν το έχω τελειώσει, γιατί το ίδιο δε με αφήνει να το τελειώσω. Εγώ θέλω να το πάω προς μια κατεύθυνση κι αυτό επιμένει να πηγαίνει στην αντίθετη. Δεν ξέρω πού θα καταλήξει αυτή η μάχη μεταξύ μας.

Την ώρα που γράφω ένα κείμενο, το φωτίζω κόντας στο μυαλό μου. Άσχετα με την πορεία που θα πάρει σκηνοθετικά το έργο, σε πρώτο επίπεδο τους έχω τους φωτισμούς και τις ατμόσφαιρες του φωτός στο μυαλό μου. Και αυτό στις πρόβες εξελίσσεται. Όποτε χρειάζεται να φωτίσω κείμε-

νό μου, την ώρα της πρόβας δε λειτουργώ σαν συγγραφέας, αλλά σαν σχεδιάτρια φωτισμού. Το αντιμετωπίζω αποστασιοποιημένα.

Δε νομίζω ότι ένα έργο τελειώνει ποτέ μέσα σου. Εγώ όλα μου τα κείμενα τα κουβαλώ, τα σκέφτομαι. Και τα επεξεργάζομαι κατά καιρούς. Γενικά όμως πιστεύω ότι η πρώτη εικόνα που έχεις για ένα κείμενο τη δεδομένη στιγμή που γράφεται, είναι η σωστή. Όταν το ξαναπιάσεις και το μιλολόγεις με στοιχεία μιας άλλης χρονικής στιγμής, το μπισταρδύεις. Όταν γράφεται, είναι καθαρό. Καλό ή κακό, δεν έχει σημασία. Σίγουρα καθαρό.

Επιτρέφω συχνά σε παλιές καταστάσεις. Είμαι μεγάλη fan της νοσταλγίας. Νομίζω, είναι και του ζωδιού μας. Οι Κορκίνιοι είμαστε λίγο παρελθοντολάγνοι. Μια στο τόσο, θυμόμαστε ανθρώπους από το παρελθόν. Και δεν είναι που τους θυμόμαστε μόνο, τους μάκνουμε κόντας. Κι εκεί μπερδεύεται το πράγμα!

Είτε σε προσωπικό είτε σε επαγγελματικό επίπεδο, πηγαίνω προς τα πράγματα. Δεν περιμένω να έρθουν. Ακόμα και όταν ξέρω ότι εννιά στις δέκα θα φάω τα μούτρα μου. Δεν πειράζει. Όλοι τα τρώμε κάποια στιγμή. Από ένα σημείο και μετά, απομυθοποιείς την έννοια της ήττας. Μαθαίνεις να την εκτιμάς και καταλαβαίνεις ότι η ζωή συνεχίζεται.

Η Χριστίνα Θανάσουλα έγραψε και φωτίζει το έργο «Meet Market» που παρουσιάζεται στο Θέατρο Ροές (Πάγκου 16, Γκάζι, 210 3474 312) σε σκηνοθεσία Αλεξάνδρας Γεωργιοπούλου.

